

Lau hankako laguna

Zelai berdez eta lurrezko bidez inguratutako baserri batean, Marc izeneko mutil bat bizi zen.

Marcek lau urte zituen, eta txikia izan arren, oso gauza garrantzitsua zekien: munduko diru guztiarekin ezin diren gauzak erosi.

Adibidez, adiskidetasuna.

Baserrian, behiak, traktoreak, uzta biltzeko garaian zarata handia ateratzen zuen uzta-makina handi bat zeuden... eta Playboy ere bazegoen.

Playboy zaldi zuri bat zen.

Ez zen oso altua. Izan ere, zaldi baxua zen, hanka sendo eta biribilekin. Ile-zurda oso gutxi zuen, haizeak ile bakoitza banan-banan eraman izan balu bezala. Baina Marcek munduko baserri guztietako zaldirik ederrena zela uste zuen.

“Kaixo, Playboy”, esaten zion goizero.

Eta Playboyk honela esaten zuen:

“Ihiiii!”

Marcek kopetan laztandu zuen.

“Ondo lo egin duzu?”

Playboyk berriro esan zuen:

“Ihiiii!”

“Nik ere bai.”

Eta horrela hasi zen eguna.

Marcek asko maite zuen Playboy.

Baina egun batean lehenago ezagutzen ez zuen zerbait aurkitu zuen.

Norbait maitatzea ez da besarkadak ematea bakarrik.

Goiz hartan, Marcek benetan jolastu nahi zuen. Hesi aldera joan zen korrika.

“Playboy! Playboy! Zatoz hona!”

Baina Playboy ez zen mugitu.

Marcek sudurra zimurtu zuen.

“Zatoz, Playboy!”

Zaldia geldirik geratu zen.

Marc pixka bat haserretu zen.

“Beti nahi duzuna egin nahi duzu!”

Orduan, hurbildu eta Playboyk lokatz pixka bat itsatsita zuela ikusi zuen.

“Ai…”

Zaldiak begi handi eta lasai horiekin begiratu zion.

Marcek ulertu zuen ez zela Playboyk ez zuela jolastu nahi.

Agian mina zuen.

Beraz, laguntza bila joan zen.

Oso kontu handiz, hanka garbitu zioten eta ezer larririk ez zela egiaztatu zuten. Marc denbora luzez egon zen Playboy-rekin.

Ez zuen jolastu.

Ez zuen korrika egin.

Ez zen baserrian ibili.

Han geratu zen, besterik gabe.

Berarekin.

Eta Playboyk, noizean behin, muturra besoan estutzen zion.

Honela esango balu bezala:

“Eskerrik asko geratzeagatik”.

Egun hartatik aurrera, Marc Playboy beste modu batera zaintzen hasi zen.

Goizero ura bazuen egiaztatzen zuen.

Ongi zegoela ziurtatzen zuen.

Zurda tiratu gabe laztandu egiten zuen.

Eta, janaria ematen zionean, pazientziaz itxaroten zuen.

“Zu lehenengo”, esaten zuen.

Playboyk murtxikatzen zuen.

“Eta gero ni”.

Baserrian, Marcek ere ikasi zuen behiek ur garbia behar zutela, traktoreak zaindu behar zirela lan egin ahal izateko, eta uzta-makina handia ez zela makina erraldoi eta zaratatsu bat soilik.

Baserriari laguntzen dion guztiak norbaitek zaintzea ere behar du.

“Guk zaintzen badugu”, esango zuen Marcek, “guri laguntzen digu”.

Eta hori, esaldi txiki bat zirudien arren, ideia oso handia zen.

Arratsalde batean, eguzkia zelaien atzean sartzen hasi zen.

Marc Playboyren ondoan eserita zegoen.

Zaldi zuria bakean bazkatzen ari zen.

Mutilak eskua jarri zion lepoan.

“Playboy?”

Zaldiak burua altxatu zuen.

“Badakizu zer?”

Playboyk belarria mugitu zuen.

“Uste dut lagunak garela zu eta biok”.

Zaldia pixka bat hurbildu zen.

Marcek irribarre egin zuen.

“Baina ez zure jabea naizelako”.

Une batez pentsatu zuen.

“Lagunak gara elkar zaintzen dugulako.”

Zaldiak putz egin zuen leunki.

“Ffffff...”

Eta Marcek barre egin zuen.

“Hori da!”

Zerua laranja bihurtu zen.

Behiak lasai zeuden orain.

Traktoreak atseden hartzen ari ziren.

Uzta-makina handia isildu egin zen.

Eta, lasaitasun horren guztiaren erdian, mutiko txiki batek eta zaldi zuri batek elkarrekin jarraitu zuten.

Marcek oraindik ez zekien nola azaldu zer zen maitasuna.

Gazteegia zen hitz handiekin deskribatzeko.

Baina bazekien nola.

Bazekien Playboy ura eman zionean.

Bazekien hobeto sentituko zela espero zuenean.

Bazekien leunki laztandu zionean.

Eta batez ere bazekien norbait zaintzeak beste pertsonak zer behar duen pentsatzea ere esan nahi duela ulertu zuenean.

Maitatzea ez delako norbaitek beti nahi duguna egitea nahi izatea.

Maitatzea begiratzea, entzutea, pazientzia izatea eta zaintzea da.

Gau hartan, oheratu aurretik, Marcek hesirantz begiratu zuen.

“Gabon, Playboy.”

Zaldiak burua altxatu zuen.

“Ihiiii…”

Marcek irribarre egin zuen.

“Gabon, lagun.”

Eta gaua baserrian erori zenean, Playboy han geratu zen, zuri eta motza, bere zurda motza haizean astinduta.

Eta Marcek lo hartu zuen, urte asko beharko lituzkeen zerbait jakinda:

maite duguna zaintzen dugunean, maitasuna hazten da.